

Méltóságos Káxinezy Ferenc Úrnak!

Engedje meg, hogy e pár sor áttal bátorkodjam zavarni Önt, midőn is olvasmányos elményeimről ohajtók kegyelmednek szímet adni. Az elmúlt napokban kezembe akadt egy új magyar írásmű, mely-bár jóval Ön után született - nem nélkülözi ama bőkezűséget és nyelvi cifrazatokat, amelyek kegyelmed nyelvrújító szellemének tetszhetnek.

A mű címe: „Egy magyar nábob”, írja pedig egy bizonyos Jókai Mór nevezetű úrfi, kiben - nem titkolom - némi hajlamot vélek felfedezni a stóvirágok túlbúrjantatására. A regény főhőse, Kárpáthy János úr, nemesember ugyan, de olykor oly szerfölött különös dolgokat mivel, hogy az olvasó nem tudja eldönteni: sirjon-e avagy kacagjon.

Jókai Mór úr tollából a mondatok így hömpölyögnek mint a Duna és a Tisza árva idején: se elejük, se végük, s mire a gondolat kiköt, a hajó már háromszor elveszté irányát mindezen túl, vagy tán éppen ezért, valami különös gyönyörűség lakozik az írásban. A történet maga mulattató s tanulságos: a magyar nemesség tükré ez, amely néha inkább torzító lencse, semmint kristálytiszt üveg. A fényezés s a belső tartás hiánya oly színekkel van ábrázolva, hogy az olvasó bár néha bosszankodik, mégis örömmel lapoz.

Jókai úr szókincse oly gazdag, hogy némely szava olvastán azon tündököm: talán hegyelmed ábruká tért vissza, hogy a nyelvünket ismét megújítsa, s közben jöhat mosolyogjon, miként birkózunk e szöregengeteggel.

Bizrást állithatom: ha hegyelmed e művet kézbe venné, felváltva emelné kalapját elismeréssel, s csóválná fejét értetlenkedéssel. Ím egyvalami bizonyos: e regény nyelvileg annyi élményt nyújt, mint egy farsangi lakoma - kissé nehéz, különösképpen a tájak cifra lefestésekor, de igen nagy fokon ízes és választékos is egyben.

Lárásként reménylem, e Jókai-féle próbálkozásban is találna némi örömet - ha máshon nem, hát a szöalkotása furfangjaiban.

Maradok hegyelmednek tiszteltteljes olvasója:

Vécsi Panna

VECSI PANNA

vecsianna007@gmail.com

0630/924-5870